

V Častavíně

Den je střídavě zahalen do podzimní šedi. Krajinou se občasně převalí chuchvalec mlhy. Jindy se závoje oparu protrhnou a objeví se zlatavé paprsky slunečního světla. Vydávám se od křižovatky přetínající silnici do Písku směrem na obec Slaník. Z okraje cesty pozoruji lokalitu PP Pastvina u Přešťovic, která doznala odstranění náletových dřevin. Přírodní památka vypadá z dálky malebně, ale kdysi sledovaný hořec křížatý je zde na ústupu. Do obce Slaník nedojdu. Místo toho odbočím

Chrostík

nad ní na polní cestu vedoucí pod smíšeným lesem Na Hájcích. Procházím pod neuzavřenou klenbou ovocných stromů. Na jednom místě se setkávám s dvěma menšími hrušněmi. Mají menší, tvrdší plody. Když je okusím, jsou mírně trpké. Posadím se na schody vedoucí ke křížku umístěného v mezi a zaposlouchávám se do krátkého zpěvu ptáků. Jedna ptačí silueta se ke mně přiblíží a poznávám sýkoru babku. Když dospějí k záhybu cesty, po krátkém zaváhání se z křovin zvedne statný kohout bažanta obecného.

V blízkosti Strakoníc odbočím do rozlehlého Častavína. Tady se projdu v blízkosti aleje stromků vysázených při příležitosti 180. výročí založení Šmidingerovy knihovny.

Obdivuji statné, solitérní vrby, které podtrhují krásu luk, nivy Otavy a vzdálených kopců. Pamatuji je ještě ze svého dětství. Podle některých vědeckých studií patří vrba mezi nejbohatší hostitele zástupců dřevomilného hmyzu.

Mé toulání v ploché rozloze Častavína posléze zvedne volavku bílou a nedaleko Řepického potoka volavku popelovou. Po chvíli se ozve káně lesní a nedaleko cesty se objeví poštolka obecná.

Ve zvlhlé trávě se ještě zatřepetá bělásek řepový.

Když se vydám podél Řepického potoka směrem k jeho vyústění do Otavy, v jednu chvíli se zdá, že moje holinky nebudou na rozlitou vodu po nedávných záplavách stačit. Vše je ještě obohaceno o množství naplaveného dřeva a lidského odpadu.

Nelze než přemýšlet, kolik tohoto materiálu musí pochytat různé říční zálivy, tůňe a posléze vodní nádrže. Mnohdy se nejedná jen o klacky, ale polena, trámky, špalky, které byly nerozumně ponechány námi lidmi na břehu a velká voda si je vzala.

Chvíli si ten nepořádek prohlížím a potom se vydávám do Strakonice. Ještě na jednom ze špalků zaznamenám chrostíka. Nad potokem se se mnou loučí ledňáček říční. Do města vcházím mírně zablácený, se sluníčkem, které mně svítí do očí. Podzimní den se probíral do své plné síly.

Slaník, 15.10.2024

